

Доћи ћемо у ситуацију да се боримо апсолутно за голи живот. И биће касно за све политичке опције и обећања - каже наш прослављени академик и драмски писац.

Живи класик српске књижевности, како га између осталог зову, Душко Ковачевић је онедавно (и) на челу Уметничког савета новооснованог позоришног фестивала у Шапцу а упитан шта нам та манифестација под именом „Седам дана пролећа“ данас значи, кратко и одсечно каже: „Драгоцену одбрану културе“.

А то ће рећи?

- У овој најезди и поплави ужаса некултуре шабачки позоришни фестивал „Седам дана пролећа“ је покушај да се један град, једна регија сачувају бар недељу дана. Пре 50 година гледао сам одличну представу „Село Секуле а у Банату“ са одличном Миром Бањац и то је јако утицало на мене. Можда ће се неким младим људима на овом

фестивалу догодити нешто слично. Мора се младим људима понудити нешто друго наспрам свог овог ужаса неукуса и пораза памети којим су преплављени јер ко крене тим путем ужаса неукуса, колико год да је то постало мејнстрим, неће завршити добро.

Како ви видите и разумете тај ужас неукуса?

- То је врста обољења. Кад смо се ослободили стега лоших последица комунизма и цензуре и кад смо се дочепали слободе, ми смо се пре свега залетели у јавне куће. Од свих кућа на којима пише „образовање“, „напредак“, „развој“... масовно се потрчало у јавне куће. Јавна кућа је постала симбол нашег занимања, јавног живота, духовног живота... Дијагноза. Али ни ту није крај. Јер у нашој јавној кући, за разлику од начина на који та институција вековима функционише, нема реда ни правила. Те се врло често са носталгијом сетим цензуре.

Убрзо нам следе избори?

- Избори су сад сваке две године тако да се човек више и не сећа кад оно беше није било избора. Све што сам старији уверен да, са ово памети колико ми је преостало, морам да размишљам пре свега из осећања будућности моје деце и унука, нарочито унука. Оне који ће изаћи у ту политичку арену треба гледати пре свега с обзиром на оно што ће да понуде. Уопште ме не интересује ко којој странци припада, него шта прича. Имам довољно искуства, довољно сам прошао система, партија, уређења да знам шта је лаж, шта је истина, да разазнам шта нам се прича и поручује.

А шта нам се прича и поручује?

- Приче су у принципу: „Ми то радимо за ваше добро. Ви нам не дате да вам помогнемо. И ви не разумете нас а ми изгинусмо због вас. Ми патимо због вас а ви то никако нећете да прихватите и мислите да ми то радимо из наше користи. И то нас јако вређа. А то што ви видите да смо се ми овајдили и обогатили то није тачно. Вас ваше очи варају. Ми се сломисмо због вас а то што смо успут ућарили, па то се нашло, онако, живи смо људи.“ Е, кад то склониш, онда можеш евентуално видети с ким имаш посла. Све ово говорим, истичем, из осећања одговорности према будућим генерацијама. Било би добро да се у предизборним кампањама што мање обећава глупости које нису тачне и нису могуће. Па

ми више немамо не године, него ни седмице за бацање. Доћи ћемо у ситуацију да се боримо апсолутно за голи живот. И биће касно за све политичке опције и обећања. Кад погледате Србију, човек чудом не може да се начуди.

На пример?

- „Звездара театар“ је био у малој помоћи око народних кухиња сад за зимске празнике. Јад и беду које сам тамо видео и доживео срео сам само још у Дантеовом паклу. Па како је могуће да држава у оквиру које су регије што би објективно могле хранити трећину Европе као једно од најактуелнијих и најалармантнијих питања има - народне кухиње?!

Прича се о спољним, о унутрашњим непријатељима на сав глас а сваки дан је најмање једна жена убијена и питање сигурних кућа је такође једно од најактуелнијих у Србији.

И онда кажете па дај да се распише конкурс за неког уљудног окупатора да нас доведе у ред. Зато што то овако како је цивилизацијски служи само за заобилажење.

Доминирају значи силеције и гладни. А ми животаримо између њих. И успут кад се образујемо и опуштамо, онда укључимо ријалити јер је немогуће избећи га пошто је на свим програмима. Тако да овај шабачки фестивал дође ко инцидент.

(Блиц)